

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 179 (XXIII) — Nr. 69

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Miercuri, 26 ianuarie 2011

SUMAR

	Pagina	Nr.	Pagina
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 1.548 din 25 noiembrie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 255 alin. 3 din Codul penal coroborat cu art. 223 din Codul de procedură penală și art. 19 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție, prin raportare la art. 78 din Codul de procedură penală	2-3	caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989	9-10
Decizia nr. 1.550 din 25 noiembrie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 224 și art. 91 ¹ din Codul de procedură penală, precum și a dispozițiilor art. 6 și art. 13 din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție	4-6	Decizia nr. 1.570 din 7 decembrie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 alin. (4) și art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România	11-12
Decizia nr. 1.556 din 7 decembrie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 32 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor și ale art. 5 alin. (2) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004	7-9	Decizia nr. 1.572 din 7 decembrie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 20 alin. (2), art. 22 alin. (2), art. 23 alin. (2) și art. 25 alin. (1), (2), (7) și (8) din Legea nr. 275/2006 privind executarea pedepselor și a măsurilor dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal	12-15
Decizia nr. 1.557 din 7 decembrie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 5 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 221/2009 privind condamnările cu		ORDONANȚE ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI	
		1. — Ordonanță pentru modificarea și completarea Legii nr. 458/2002 privind calitatea apei potabile	15-16
			★
		Rectificări	16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 1.548**

din 25 noiembrie 2010

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 255 alin. 3
din Codul penal coroborat cu art. 223 din Codul de procedură penală și art. 19
din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție,
prin raportare la art. 78 din Codul de procedură penală**

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Afrodita Laura Tutunaru	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Marinela Mincă.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 255 alin. 3 din Codul penal coroborat cu art. 223 din Codul de procedură penală și art. 19 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție, prin raportare la art. 78 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Radu Vasile Prisacaru în Dosarul nr. 236/45/2007 al Curții de Apel Iași — Secția penală și pentru cauze cu minori.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca inadmisibilă.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 28 septembrie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 236/45/2007, **Curtea de Apel Iași — Secția penală și pentru cauze cu minori a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 255 alin. 3 din Codul penal coroborat cu art. 223 din Codul de procedură penală și art. 19 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție, prin raportare la art. 78 din Codul de procedură penală**, excepție ridicată de Radu Vasile Prisacaru.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că prevederile legale menționate încalcă dispozițiile constituționale ale art. 11 referitoare la *Dreptul intern și dreptul internațional*, ale art. 20 referitoare la *Tratatele internaționale privind drepturile omului*, ale art. 21 alin. (3) referitoare la dreptul la un proces echitabil și la soluționarea cauzelor într-un termen rezonabil, precum și ale art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale referitoare la *Dreptul la un proces echitabil*, deoarece importanța mijlocului de probă a declarațiilor martorilor este de necontestat, în condițiile în care persoana ce întrunește această calitate este, de principiu, neinteresată, imparțială, echidistantă, atrăgându-i-se atenția asupra împrejurărilor esențiale ale cauzei, pe care le prezintă sub prestare de jurământ. Or, raportat la acestea, declarația denunțatorului nu poate fi apreciată ca fiind dată de o persoană neinteresată,

obiectivă și imparțială atât timp cât denunțul formulat reprezintă o cauză de impunitate sau un mijloc de reducere a limitelor pedepselor, așa cum se dispune în art. 255 alin. 3 din Codul penal și art. 19 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002. Totodată, textele legale criticate încalcă dreptul la un proces echitabil, așa cum este consacrat de Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, deoarece nesocotesc principiul egalității armelor prin aceea că părțile trebuie să fie tratate în mod egal pe toată durata desfășurării procesului.

Curtea de Apel Iași — Secția penală și pentru cauze cu minori opinează că dispozițiile legale criticate nu contravin prevederilor constituționale invocate și că nemulțumirea autorului nu vizează conținutul reglementărilor, ci absența altor dispoziții legale care ar fi oportune pentru clarificarea poziției procesuale a denunțatorului în cazurile de corupție.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 255 alin. 3 — *Darea de mită* din Codul penal, art. 223 — *Denunțul* și art. 78 — *Martorul*, ambele din Codul de procedură penală, așa cum a fost modificat prin Legea nr. 202/2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 714 din 26 octombrie 2010, precum și ale art. 19 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 244 din 11 aprilie 2002, așa cum au fost modificate prin articolul unic pct. 4 din Legea nr. 54/2006 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 134/2005 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 226 din 13 martie 2006, care au următorul conținut:

— Art. 255 alin. 3 din Codul penal: „*Mituitorul nu se pedepsește dacă denunță autorității fapta mai înainte ca organul de urmărire să fi fost sesizat pentru acea infracțiune.*”;

— Art. 223 din Codul de procedură penală: „*Denunțul este încunoștințarea făcută de către o persoană fizică sau de către o persoană juridică despre săvârșirea unei infracțiuni.*”

Denunțul trebuie să conțină aceleași date ca și plângerea.

Denunțul scris trebuie să fie semnat de denunțator, iar în cazul denunțului oral, acesta se consemnează într-un proces-verbal de către organul în fața căruia a fost făcut.

Dispozițiile art. 222 alin. 9 se aplică în mod corespunzător.”;

— Art. 78 din Codul de procedură penală: „*Persoana care are cunoștință despre vreo faptă sau despre vreo împrejurare de natură să servească la aflarea adevărului în procesul penal poate fi ascultată în calitate de martor.”;*

— Art. 19 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002: „*Persoana care a comis una dintre infracțiunile atribuite prin prezenta ordonanță de urgență în competența Direcției Naționale Anticorupție, iar în timpul urmăririi penale denunță și facilitează identificarea și tragerea la răspundere penală a altor persoane care au săvârșit astfel de infracțiuni beneficiază de reducerea la jumătate a limitelor pedepsei prevăzute de lege.”*

Autorul excepției de neconstituționalitate susține că prin dispozițiile legale criticate sunt încălcate prevederile constituționale ale art. 11 referitoare la *Dreptul internațional și dreptul intern*, ale art. 20 referitoare la *Tratatele internaționale privind drepturile omului*, ale art. 21 alin. (3) referitoare la dreptul la un proces echitabil și la soluționarea cauzelor într-un termen rezonabil, precum și ale art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale referitoare la *Dreptul la un proces echitabil*.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că autorul, după ce, într-o primă argumentare, punând semnul egalității între calitatea de martor și cea de denunțator, evidențiază aspecte legate de ponderea unei astfel de declarații în condițiile existenței unei cauze de impunitate ori de reducere a pedepsei, în final, atribuind în procesul penal martorului și denunțatorului calitatea de parte, extrage aspecte legate de existența unor presupuse inegalități ale armelor. Or, de vreme ce premisele de la care se pornește sunt cel puțin discutabile, și concluzia este lovită de aceleași neajunsuri.

Pe de altă parte, împrejurarea că art. 13 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002 atribuie competenței Direcției Naționale Anticorupție infracțiunile prevăzute de Legea nr. 78/2000 privind prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, atestă că legiuitorul a instituit o normă

specială, care, din perspectiva acestor fapte, derogă de la dreptul comun, respectiv Codul penal. Modalitatea în care textele sunt interpretate și aplicate în aceste cauze nu poate fi supusă cenzurii instanței de contencios constituțional, întrucât, potrivit art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, aceasta se pronunță fără a putea modifica sau completa prevederile legale supuse controlului, neputând interveni în înlăptuirea actului de justiție, care, potrivit art. 126 alin. (1) din Constituție „se realizează prin *Înalta Curte de Casație și Justiție și prin celelalte instanțe judecătorești stabilite de lege*”.

De asemenea, prin Decizia nr. 35 din 11 ianuarie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 88 din 5 februarie 2007, Curtea Constituțională a respins ca inadmisibilă excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 19 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002, statuând că, „în esență, autorul excepției nu critică măsura de individualizare a pedepsei instituită de legiuitor, ci faptul că nu s-a prevăzut aplicarea acestei măsuri și față de denunțatorii a căror urmărire penală pentru infracțiuni de corupție se efectuează de alte organe decât cele prevăzute de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002. Altfel spus, autorul excepției nu critică conținutul unei reglementări ci o omisiune de reglementare”.

Ținând seama de dispozițiile art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, conform căreia „Curtea Constituțională se pronunță numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată, fără a putea modifica sau completa prevederile supuse controlului”, urmează ca excepția de neconstituționalitate să fie respinsă ca inadmisibilă.

De altfel, aspectele reclamate de autor au fost dezlegate în mare parte de Înalta Curte de Casație și Justiție — Secțiunile Unite, care, cu prilejul pronunțării Deciziei nr. LIX (59) din 24 septembrie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 274 din 7 aprilie 2008, a statuat că „dispozițiile art. 255 alin. 3 și 5 din Codul penal sunt aplicabile doar în cazul infracțiunilor încadrate exclusiv conform art. 255 din Codul penal, nefiind aplicabile dispozițiile legii speciale, respectiv ale art. 61 alin. (2) și (4) din Legea nr. 78/2000”.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca inadmisibilă excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 255 alin. 3 din Codul penal coroborat cu art. 223 din Codul de procedură penală și art. 19 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție, prin raportare la art. 78 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Radu Vasile Prisacaru în Dosarul nr. 236/45/2007 al Curții de Apel Iași — Secția penală și pentru cauze cu minori.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 25 noiembrie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,

Afrodita Laura Tutunaru

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.550

din 25 noiembrie 2010

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 224 și art. 911
din Codul de procedură penală, precum și a dispozițiilor art. 6 și art. 13 din Legea nr. 78/2000
pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție**

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Afrodita Laura Tutunaru	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Marinela Mincă.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 224 și art. 911 din Codul de procedură penală, precum și a dispozițiilor art. 6 și art. 13 din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, excepție ridicată de Petru Toadere în Dosarul nr. 510/117/2010 al Tribunalului Cluj — Secția penală.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, sens în care face trimitere la jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 16 septembrie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 510/117/2010, **Tribunalul Cluj — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 224 și art. 911 din Codul de procedură penală, precum și a dispozițiilor art. 6 și art. 13 din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție**, excepție ridicată de Petru Toadere.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că dispozițiile art. 6 și art. 13 din Legea nr. 78/2000 afectează prevederile constituționale ale art. 21 alin. (3) referitoare la dreptul la un proces echitabil, art. 23 alin. (12) referitoare la legalitatea pedepsei, art. 73 alin. (3) lit. h) referitoare la domeniul de reglementare prin lege organică, art. 124 alin. (2) referitoare la unicitatea, imparțialitatea și egalitatea justiției, art. 11 referitoare la *Dreptul internațional și dreptul intern* și art. 20 referitoare la *Tratatele internaționale privind drepturile omului*, precum și ale art. 7 cu denumirea marginală *Nicio pedeapsă fără lege* din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, deoarece infracțiunile prevăzute de textele criticate nu conțin o pedeapsă proprie, făcându-se trimitere la norma generală. Or, o lege penală nu poate fi aplicată extensiv în detrimentul acuzatului, prin analogie.

Dispozițiile art. 911 din Codul de procedură penală contravin prevederilor constituționale ale art. 28 referitoare la *Secretul corespondenței* coroborate cu art. 8 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale referitoare la *Dreptul la respectarea vieții private și de familie*, ale art. 53 referitoare la *Restrângerea exercițiului unor drepturi sau*

al unor libertăți și ale art. 21 alin. (3) referitoare la dreptul la un proces echitabil și la soluționarea cauzelor într-un termen rezonabil coroborate cu art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale privind *Dreptul la un proces echitabil*, deoarece interceptările audio-video se pot dispune și înainte de începerea urmăririi penale, respectiv înainte de declanșarea procesului penal sau chiar înainte de săvârșirea unei infracțiuni.

Dispozițiile art. 224 din Codul de procedură penală contravin prevederilor constituționale ale art. 21 referitoare la *Dreptul la un proces echitabil*, art. 24 referitoare la *Dreptul la apărare* și ale art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, deoarece se permite organelor de urmărire penală să desfășoare activități propriu-zise care se situează în afara unui cadru procesual precis, cu consecința directă a privării persoanei bănuite de săvârșirea unei infracțiuni de timpul și înlesnirile necesare unei apărări adecvate, inclusiv de accesul acesteia la o procedură contradictorie, în decursul căreia poate beneficia și de asistența unui apărător.

Tribunalul Cluj — Secția penală opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, sens în care face trimitere la jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 224 — *Acte premergătoare* și art. 911 — *Condițiile și cazurile de interceptare și înregistrare a convorbirilor sau comunicărilor efectuate prin telefon sau prin orice mijloc electronic de comunicare*, ambele din Codul de procedură penală, și art. 6 și art. 13 din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 219 din 18 mai 2000, așa cum au fost modificate prin art. I pct. 7 din cartea II titlul I din Legea nr. 161/2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 279 din 21 aprilie 2003, care au următorul conținut:

— Art. 224 din Codul de procedură penală: „În vederea începerii urmăririi penale, organul de urmărire penală poate efectua acte premergătoare.

De asemenea, în vederea strângerii datelor necesare organelor de urmărire penală pentru începerea urmăririi penale, pot efectua acte premergătoare și lucrătorii operativi din

Ministerul de Interne, precum și din celelalte organe de stat cu atribuții în domeniul siguranței naționale, anume desemnați în acest scop, pentru fapte care constituie, potrivit legii, amenințări la adresa siguranței naționale.

Procesul-verbal prin care se constată efectuarea unor acte premergătoare poate constitui mijloc de probă.”;

— Art. 91¹ din Codul de procedură penală: „Interceptarea și înregistrarea convorbirilor sau comunicărilor efectuate prin telefon ori prin orice mijloc electronic de comunicare se realizează cu autorizarea motivată a judecătorului, la cererea procurorului care efectuează sau supraveghează urmărirea penală, în condițiile prevăzute de lege, dacă sunt date ori indicii temeinice privind pregătirea sau săvârșirea unei infracțiuni pentru care urmărirea penală se efectuează din oficiu, iar interceptarea și înregistrarea se impun pentru stabilirea situației de fapt ori pentru că identificarea sau localizarea participanților nu poate fi făcută prin alte mijloace ori cercetarea ar fi mult întârziată.

Interceptarea și înregistrarea convorbirilor sau comunicărilor efectuate prin telefon ori prin orice mijloc electronic de comunicare pot fi autorizate în cazul infracțiunilor contra siguranței naționale prevăzute de Codul penal și de alte legi speciale, precum și în cazul infracțiunilor de trafic de stupefiante, trafic de arme, trafic de persoane, acte de terorism, spălare a banilor, falsificare de monede sau alte valori, în cazul infracțiunilor prevăzute de Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, cu modificările și completările ulterioare, în cazul unor alte infracțiuni grave ori al infracțiunilor care se săvârșesc prin mijloace de comunicare electronică. Dispozițiile alin. 1 se aplică în mod corespunzător.

Autorizația se dă pentru durata necesară interceptării și înregistrării, dar nu pentru mai mult de 30 de zile, în camera de consiliu, de președintele instanței căreia i-ar reveni competența să judece cauza în primă instanță sau de la instanța corespunzătoare în grad acesteia, în a cărei circumscripție se află sediul parchetului din care face parte procurorul care efectuează sau supraveghează urmărirea penală. În lipsa președintelui instanței autorizația se dă de către judecătorul desemnat de acesta.

Autorizația poate fi reînnoită, înainte sau după expirarea celei anterioare, în aceleași condiții, pentru motive temeinic justificate, fiecare prelungire neputând depăși 30 de zile.

Durata totală a interceptărilor și înregistrărilor autorizate, cu privire la aceeași persoană și aceeași faptă, nu poate depăși 120 de zile.

Înregistrarea convorbirilor dintre avocat și partea pe care o reprezintă sau o asistă în proces nu poate fi folosită ca mijloc de probă decât dacă din cuprinsul acesteia rezultă date sau informații concludente și utile privitoare la pregătirea sau săvârșirea de către avocat a unei infracțiuni dintre cele prevăzute la alin. 1 și 2.

Procurorul dispune încetarea imediată a interceptărilor și înregistrărilor înainte de expirarea duratei autorizației dacă nu mai există motivele care le-au justificat, informând despre aceasta instanța care a emis autorizația.

La cererea motivată a persoanei vătămate, procurorul poate solicita judecătorului autorizarea interceptării și înregistrării convorbirilor ori comunicărilor efectuate de aceasta prin telefon sau orice mijloc electronic de comunicare, indiferent de natura infracțiunii ce formează obiectul cercetării.

Autorizarea interceptării și a înregistrării convorbirilor sau comunicărilor se face prin încheiere motivată, care va cuprinde: indiciile concrete și faptele care justifică măsura; motivele pentru care stabilirea situației de fapt sau identificarea ori localizarea participanților nu poate fi făcută prin alte mijloace ori cercetarea ar fi mult întârziată; persoana, mijlocul de comunicare sau locul supus supravegherii; perioada pentru care sunt autorizate interceptarea și înregistrarea.”;

— Art. 6 din Legea nr. 78/2000: „Infracțiunile de luare de mită — prevăzută la art. 254 din Codul penal, de dare de mită —

prevăzută la art. 255 din Codul penal, de primire de foloase necuvenite — prevăzută la art. 256 din Codul penal și de trafic de influență — prevăzută la art. 257 din Codul penal se pedepsesc potrivit acelor texte de lege.”;

— Art. 13 din Legea nr. 78/2000: „Fapta persoanei care îndeplinește o funcție de conducere într-un partid, într-un sindicat sau patronat ori în cadrul unei persoane juridice fără scop patrimonial, de a folosi influența ori autoritatea sa în scopul obținerii pentru sine ori pentru altul de bani, bunuri sau alte foloase necuvenite, se pedepsește cu închisoare de la unu la 5 ani.”

Autorul excepției de neconstituționalitate susține că prin dispozițiile legale criticate sunt încălcate prevederile constituționale ale art. 11 referitoare la Dreptul internațional și dreptul intern, art. 20 referitoare la Tratatul internațional privind drepturile omului, art. 21 referitoare la Accesul liber la justiție, art. 23 alin. (12) referitoare la legalitatea pedepsei, art. 24 referitoare la Dreptul la apărare, art. 28 referitoare la Secretul corespondenței coroborate cu art. 8 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale referitoare la Dreptul la respectarea vieții private și de familie, ale art. 53 referitoare la Restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, art. 73 alin. (3) lit. h) referitoare la domeniul de reglementare prin lege organică, art. 124 alin. (2) referitoare la unicitatea, imparțialitatea și egalitatea justiției, precum și ale art. 6 privind Dreptul la un proces echitabil și art. 7 cu denumirea marginală Nicio pedeapsă fără lege din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile legale criticate au mai fost supuse controlului său din perspectiva unor critici similare. Astfel, cu prilejul pronunțării Deciziei nr. 1.007 din 7 iulie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 547 din 6 august 2009, Curtea Constituțională a respins ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 6 din Legea nr. 78/2000, statuând de principiu că „reglementarea care formează obiectul excepției nu constituie o incriminare prin analogie, așa cum greșit susțin autorii acesteia, ci o legiferare a răspunderii penale printr-o normă juridică explicativă, care nu încalcă prevederile art. 23 alin. (12) din Legea fundamentală și ale art. 7 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. De altfel, analogia, ca instituție juridică, se plasează în sfera aplicării legii ca argument de interpretare, și nu în cea a procesului legislativ. Folosirea acestei noțiuni pentru caracterizarea normei instituite de legiuitor conduce la o contradicție în termeni, căci analogia implică absența normei și, în consecință, libertatea recunoscută unei autorități publice — în mod excepțional și nu în materie penală — de a stabili ea însăși regula după care urmează să rezolve un caz, luând ca model o altă soluție pronunțată într-un alt cadru reglementat. Or, dispoziția legală atacată prevede expres că infracțiunile nominalizate se pedepsesc potrivit textelor din Codul penal în care sunt incriminate”.

Curtea a mai reținut că „nu poate primi susținerea potrivit căreia dispozițiile art. 6 din Legea nr. 78/2000 ar încălca celelalte principii constituționale invocate, deoarece din textul legii nu rezultă vreo restrângere în sensul reclamat de autorul excepției”.

Deoarece până în prezent nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, considerentele și soluția deciziei mai sus menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

Curtea constată că cele reținute mai sus sunt aplicabile *mutatis mutandis* și cu privire la art. 13 din Legea nr. 78/2000, ținând cont de critica formulată în raport cu acest text legal.

Prin Decizia nr. 1.556 din 17 noiembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 887 din 18 decembrie 2009, Curtea Constituțională a respins ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 91¹ din Codul de procedură penală. Cu acel prilej a statuat că interceptările și înregistrările audio sau video prevăd suficiente garanții, prin

reglementarea în detaliu a justificării emiterii autorizației, a condițiilor și a modalităților de efectuare a înregistrărilor, a instituirii unor limite cu privire la durata măsurii, a consemnării și certificării autenticității convorbirilor înregistrate, a redării integrale a acestora, a definirii persoanelor care sunt supuse interceptării, iar eventuala nerespectare a acestor reglementări nu constituie o problemă de constituționalitate, ci una de aplicare, ceea ce însă excedează competenței Curții Constituționale, întrucât, potrivit alin. (3) al art. 2 din Legea nr. 47/1992, „Curtea Constituțională se pronunță numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată [...]”.

De asemenea, Curtea a mai statuat că „nu poate fi primită nici susținerea potrivit căreia dispozițiile legale criticate contravin prevederilor constituționale ale art. 28 și 53, deoarece înseși textele invocate oferă legiuitorului libertatea unei astfel de reglementări, secretul corespondenței nefiind un drept absolut, ci susceptibil de anumite restrângeri, justificate la rândul lor de necesitatea instrucției penale. Astfel, societățile democratice sunt amenințate de un fenomen infracțional din ce în ce mai complex, motiv pentru care statele trebuie să fie capabile de a combate în mod eficace asemenea amenințări și de a supraveghea elementele subversive ce acționează pe teritoriul lor. Așa fiind, asemenea dispoziții legislative devin necesare într-o societate democratică, în vederea asigurării securității naționale, apărării ordinii publice ori prevenirii săvârșirii de infracțiuni”.

Totodată, Curtea a arătat că anumite aspecte invocate într-o cauză ori alta referitoare la modul de aplicare a dispozițiilor legale criticate nu constituie o problemă de constituționalitate, sens în care a reținut că „nu se poate admite însă ideea înfrângerii prezumției de constituționalitate ca urmare a aplicării unor dispoziții legale în contradicție cu legea ori cu principiile fundamentale”.

În plus, însăși Curtea Europeană a Drepturilor Omului a validat prevederile legale contestate prin Hotărârea din 26 aprilie 2007 în Cauza *Dumitru Popescu împotriva României*. Astfel, după ce a reținut existența unei încălcări a art. 8 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, motivat de împrejurarea că la data comiterii faptelor legislația în materie era alta, a afirmat că în noul cadru legislativ (prin modificările aduse de Legea nr. 281/2003 și Legea nr. 356/2006) există numeroase garanții în materie de interceptare și de transcriere a comunicațiilor, de arhivare a datelor pertinente și de distrugere a celor nepertinente. Așa fiind, dispozițiile legale criticate oferă protecție împotriva amestecului arbitrar în exercitarea dreptului la viață privată al persoanei, legea folosind termeni cu un înțeles univoc.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 224 și art. 91¹ din Codul de procedură penală, precum și a dispozițiilor art. 6 și art. 13 din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, excepție ridicată de Petru Toadere în Dosarul nr. 510/117/2010 al Tribunalului Cluj — Secția penală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 25 noiembrie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Afrodita Laura Tutunaru

Distinct de acestea, Curtea mai arată că aspectele legate de modul de interpretare și aplicare a prevederilor art. 91¹ din Codul de procedură penală excedează competenței sale, instanțele de judecată de drept comun fiind singurele în drept să hotărască asupra incidenței textelor contestate într-un anumit moment procesual.

În sfârșit, prin Decizia nr. 647 din 28 aprilie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 391 din 10 iunie 2009, Curtea Constituțională a respins ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 224 alin. 1 și 3 din Codul de procedură penală, statuând, între altele, că „actele premergătoare au o natură proprie, care nu poate fi identificată sau subsumată naturii precise și bine determinate a altor instituții. Așa cum rezultă din chiar denumirea lor, acestea premerg faza de urmărire penală, având un caracter de anterioritate desprins din scopul instituirii lor, și anume acela de a completa informațiile organelor de urmărire penală, de a verifica informațiile deținute și de a fundamenta convingerea organului de cercetare penală ori procurorului cu privire la oportunitatea începerii ori neînceperii urmăririi penale. Așa fiind, aceste acte, prin conținutul lor, au un caracter *sui generis*, limitat însă de atingerea scopului. Abia dincolo de această graniță se poate vorbi de o împingere într-un cadru extraprocesual al actelor care trebuie îndeplinite sub hegemonia garanțiilor impuse de faza urmăririi penale”.

De altfel, prin Decizia nr. 141 din 5 octombrie 1999, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 585 din 30 noiembrie 1999, Curtea a reținut că „garantarea dreptului la apărare nu se poate asigura în afara procesului penal, înainte de începerea urmăririi penale, când făptuitorul nu are calitatea procesuală de învinuit sau inculpat. [...] Efectuarea de către organele de urmărire penală a unor acte premergătoare, anterior începerii urmăririi penale, în vederea strângerii datelor necesare declanșării procesului, nu reprezintă momentul începerii procesului penal și se efectuează tocmai pentru a se constata dacă sunt sau nu temeiuri pentru începerea procesului penal”. S-a mai reținut, de asemenea, că, deși „în conformitate cu prevederile art. 224 din Codul de procedură penală, procesul-verbal prin care se constată efectuarea unor acte premergătoare poate constitui mijloc de probă, dreptul la apărare al învinuitului nu poate fi considerat ca fiind încălcat, pentru că acesta are posibilitatea de a-l combate cu alt mijloc de probă”, atunci când instanța ar înțelege să îi dea eficiență.

Deoarece până în prezent nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, considerentele și soluțiile deciziilor mai sus menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.556

din 7 decembrie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 32 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor și ale art. 5 alin. (2) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Oana Cristina Puică	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 32 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor și ale art. 5 alin. (2) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, excepție ridicată de Laurențiu Chicet în Dosarul nr. 13.228/245/2009 al Judecătoriei Iași — Secția civilă și de Alexandru Albert în Dosarul nr. 3.473/866/2008 al Tribunalului Iași — Secția comercială și contencios administrativ.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Curtea, având în vedere că excepțiile de neconstituționalitate ridicate în dosarele nr. 765D/2010 și nr. 779D/2010 au obiect parțial identic, pune în discuție, din oficiu, problema conexării cauzelor.

Reprezentantul Ministerului Public nu se opune conexării dosarelor.

Curtea, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, dispune conexarea Dosarului nr. 779D/2010 la Dosarul nr. 765D/2010, care este primul înregistrat.

Cauza este în stare de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, invocând, în acest sens, jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, reține următoarele:

Prin Încheierea din 20 ianuarie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 13.228/245/2009, **Judecătoria Iași — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 32 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor.**

Excepția a fost ridicată de Laurențiu Chicet cu ocazia soluționării unei plângeri contravenționale.

Prin Încheierea din 10 februarie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 3.473/866/2008, **Tribunalul Iași — Secția comercială și contencios administrativ a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 32 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor și ale art. 5 alin. (2) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004.**

Excepția a fost ridicată de Alexandru Albert cu ocazia soluționării recursului într-o cauză având ca obiect o plângere contravențională.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin că prevederile art. 32 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001, care stabilesc competența teritorială a judecătoriei în circumscripția căreia a fost săvârșită fapta în vederea soluționării plângerii împotriva procesului-verbal de constatare a contravenției, încalcă obligația respectării Constituției, a supremației sale și a legilor, egalitatea în drepturi, accesul liber la justiție, dreptul la un proces echitabil, dreptul persoanei vătămate de o autoritate publică, garantarea controlului judecătoresc al actelor administrative ale autorităților publice pe calea contenciosului administrativ, precum și dispozițiile din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale privind forța obligatorie și executarea hotărârilor. Arată că dispozițiile de lege criticate instituie o discriminare nejustificată, întrucât plângerile împotriva anumitor acte administrative sunt soluționate potrivit Legii nr. 554/2004, iar împotriva altor acte administrative, potrivit Ordonanței Guvernului nr. 2/2001. Consideră că, prin stabilirea instanței pe criteriul locului săvârșirii faptei, se prelungește nejustificat durata procesului, iar petenții sunt expuși la cheltuieli nerezonabile legate de deplasare. În plus, dispozițiile de lege criticate creează un avantaj organului constatatator referitor la accesul la instanța de judecată. În ceea ce privește art. 5 alin. (2) din Legea nr. 554/2004, autorul excepției Alexandru Albert susține că acesta aduce atingere dispozițiilor constituționale ale art. 52 privind dreptul persoanei vătămate de o autoritate publică și ale art. 126 alin. (6) referitoare la garantarea controlului judecătoresc al actelor administrative ale autorităților publice, pe calea contenciosului administrativ, în condițiile în care instituie un recurs paralel, iar judecătorii nu sunt instanțe de contencios administrativ specializate în sensul legii.

Judecătoria Iași — Secția civilă consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Invocă, în acest sens, deciziile Curții Constituționale nr. 1.117/2009, nr. 1.144/2009 și nr. 1.515/2009.

Tribunalul Iași — Secția comercială și contencios administrativ apreciază ca fiind neîntemeiată excepția de neconstituționalitate.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 32 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 410 din 25 iulie 2001, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 180/2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 268 din 22 aprilie 2002, cu modificările și completările ulterioare, și ale art. 5 alin. (2) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.154 din 7 decembrie 2004. Textele de lege criticate au următorul cuprins:

— Art. 32 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001: *„Plângerea împreună cu dosarul cauzei se trimite de îndată judecătoriei în a cărei circumscripție a fost săvârșită contravenția.”;*

— Art. 5 alin. (2) din Legea nr. 554/2004: *„Nu pot fi atacate pe calea contenciosului administrativ actele administrative pentru modificarea sau desființarea cărora se prevede, prin lege organică, o altă procedură judiciară.”*

În susținerea neconstituționalității acestor prevederi de lege, autorii excepției invocă încălcarea dispozițiilor constituționale ale art. 1 alin. (5) referitoare la obligația respectării Constituției, a supremației sale și a legilor, ale art. 16 privind egalitatea în drepturi, ale art. 21 referitoare la accesul liber la justiție, ale art. 52 privind dreptul persoanei vătămate de o autoritate publică și ale art. 126 alin. (6) teza întâi referitoare la garantarea controlului judecătoresc al actelor administrative ale autorităților publice, pe calea contenciosului administrativ, precum și ale art. 11 privind raportul dintre dreptul internațional și dreptul intern și ale art. 20 referitoare la preeminența asupra legilor interne a tratatelor internaționale privind drepturile omului, raportate la prevederile art. 6 referitoare la dreptul la un proces echitabil și ale art. 46 paragraful 1 privind forța obligatorie și executarea hotărârilor din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile art. 32 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 și ale art. 5 alin. (2) din Legea nr. 554/2004 au mai fost supuse controlului instanței de contencios constituțional prin raportare la aceleași prevederi din Legea fundamentală, invocate și în prezenta cauză, și față de critici similare.

Astfel, prin Decizia nr. 813 din 27 septembrie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 705 din 18 octombrie 2007, Curtea a respins ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 32 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001, reținând că textul de lege criticat nu îngrădește dreptul părților la un proces echitabil și la soluționarea cauzelor într-un termen rezonabil, ci instituie norme de procedură privind soluționarea plângerii formulate împotriva procesului-verbal de constatare și sancționare a contravenției, și anume instanța competentă să soluționeze plângerea. Această modalitate de reglementare reprezintă însă opțiunea legiuitorului, fiind în conformitate cu prevederile art. 126 alin. (2) din Constituție privind competența și procedura în fața instanțelor judecătorești. Prin reglementarea criticată legiuitorul nu a înțeles să limiteze controlul judecătoresc al actelor administrative ale autorităților publice, ci să asigure un climat de ordine, indispensabil exercitării în condiții optime a acestor drepturi constituționale.

În ceea ce privește critica potrivit căreia se creează o discriminare nejustificată, deoarece plângerile împotriva anumitor acte administrative se soluționează potrivit Legii nr. 554/2004, iar împotriva altor acte administrative, potrivit Ordonanței Guvernului nr. 2/2001, Curtea constată că nici aceasta nu poate fi primită. Astfel, prin Decizia nr. 349 din 18 septembrie 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 780 din 6 noiembrie 2003, Curtea a reținut că persoana împotriva căreia s-a întocmit procesul-verbal de constatare a contravenției nu este pusă în fața unui verdict definitiv de vinovăție și de răspundere, ci doar în fața unui act administrativ de constatare, ale cărui efecte pot fi înlăturate prin exercitarea căilor de atac prevăzute de lege. S-a mai reținut cu același prilej că, din punctul de vedere al agentului constator, această persoană este vinovată și responsabilă, iar procesul-verbal întocmit are, până la rămânerea lui definitivă, caracterul unui act administrativ de constatare. Or, aceasta nu poate duce la concluzia susținută de autorul excepției că soluționarea cauzelor privind contestarea unui proces-verbal de constatare și sancționare a unei contravenții ar trebui să urmeze regulile procedurale specifice contenciosului administrativ, reglementate prin Legea nr. 554/2004.

În legătură cu pretinsa neconstituționalitate a dispozițiilor art. 32 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 față de prevederile art. 52 din Legea fundamentală, prin Decizia nr. 81 din 8 februarie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 160 din 7 martie 2007, Curtea a statuat că normele constituționale invocate conferă persoanei vătămate într-un drept al său ori într-un interes legitim de o autoritate publică, printr-un act administrativ, dreptul de a se adresa instanței pentru recunoașterea dreptului pretins sau a interesului legitim, însă în condițiile și în limitele stabilite prin lege organică. Or, în cauza de față este criticată o ordonanță a Guvernului ce reglementează regimul juridic al contravențiilor, procedura aplicabilă fiind una specială, derogatorie de la normele dreptului comun, și nu procedura contenciosului administrativ. De altfel, domeniul contravențional, spre deosebire de contenciosul administrativ, nu se regăsește printre cele strict și limitativ prevăzute de art. 73 alin. (3) din Constituție, în privința cărora legiferarea are loc numai prin lege organică. Totodată, așa cum s-a arătat deja, actul normativ atacat pune la dispoziția persoanei interesate suficiente mijloace procesuale prin care acestea îi este garantat accesul liber și efectiv la justiție.

Pentru aceleași motive, prevederile art. 32 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 nu aduc atingere nici dispozițiilor art. 1 alin. (5) din Constituție și nici ale art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, art. 46 paragraful 1 din convenție nefiind aplicabil în cauză.

În ceea ce privește critica de neconstituționalitate adusă art. 5 alin. (2) din Legea nr. 554/2004, Curtea a statuat, prin Decizia nr. 946 din 30 octombrie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 782 din 19 noiembrie 2007, și prin Decizia nr. 980 din 8 iulie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 588 din 19 august 2010, că textul de lege atacat nu încalcă dispozițiile art. 52 și ale art. 126 alin. (6) din Constituție, pentru motivele acolo arătate.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, soluția de respingere a excepției de neconstituționalitate pronunțată de Curte prin deciziile menționate anterior, precum și considerentele care au fundamentat-o își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 32 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor și ale art. 5 alin. (2) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, excepție ridicată de Laurențiu Chicet în Dosarul nr. 13.228/245/2009 al Judecătorei Iași — Secția civilă și de Alexandru Albert în Dosarul nr. 3.473/866/2008 al Tribunalului Iași — Secția comercială și contencios administrativ.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 7 decembrie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Oana Cristina Puică

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.557

din 7 decembrie 2010

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 5 alin. (1) lit. b)
din Legea nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative
asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989**

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ioana Marilena Chiorean	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 5 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, excepție ridicată de Andrei Pop în Dosarul nr. 4.392/83/2009 al Tribunalului Satu Mare — Secția civilă.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca inadmisibilă, a excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 12 februarie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 4.392/83/2009, **Tribunalul Satu Mare — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 5 alin. (1) lit. b) din**

Legea nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989. Excepția a fost invocată de Andrei Pop cu ocazia soluționării unei acțiuni civile având ca obiect pretenții-despăgubiri.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că prin textul de lege criticat se derogă de la dreptul comun în ceea ce privește întinderea dreptului reclamantului cu privire la prejudiciul suferit prin măsura administrativă dispusă de statul român, prin aceea că prevederile art. 5 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 221/2009 se referă doar la prejudiciul suferit constând în dauna efectivă, *damnum emergens* [despăgubiri reprezentând echivalentul valorii bunurilor confiscate prin hotărâre de condamnare sau ca efect al măsurii administrative], fără a reglementa posibilitatea de a recupera acest prejudiciu și din perspectiva beneficiului nerealizat, *lucrum cessans* [veniturile pe care le-ar fi obținut familia celui executat prin împușcare în cazul în care nu s-ar fi luat această măsură administrativă]. Așa fiind, apreciază că reglementarea criticată contravine dispozițiilor constituționale ale art. 44 potrivit cărora proprietatea publică și privată este garantată și ocrotită în mod egal de lege.

Tribunalul Satu Mare — Secția civilă opinează în sensul admiterii excepției de neconstituționalitate invocate. Instanța reține că, potrivit art. 5 din Legea nr. 221/2009, persoana îndreptățită poate solicita acordarea de despăgubiri cu titlu de daune morale, în ipoteza existenței unei hotărâri de condamnare, prevăzându-se la lit. b) posibilitatea acordării unor despăgubiri reprezentând echivalentul daunei suferite efectiv. În acest context, instanța constată că nu există o suprapunere în privința regimului juridic, în special sub aspect probator, între

daunele morale și cele materiale ce pot fi solicitate în temeiul acestui act normativ.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului apreciază că prevederile art. 5 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945 — 22 decembrie 1989 sunt constituționale. În acest sens, arată că reglementarea criticată nu contravine dispozițiilor constituționale ale art. 44, fiind rezultatul opțiunii legiuitorului, care poate decide asupra modului de reparare a injustițiilor și a abuzurilor din legislația anterioară.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 5 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 396 din 11 iunie 2009. Partea introductivă a art. 5 alin. (1) a fost modificată prin art. XIII din Legea nr. 202/2010 privind unele măsuri pentru accelerarea soluționării proceselor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 714 din 26 octombrie 2010.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu majoritate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 5 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, excepție ridicată de Andrei Pop în Dosarul nr. 4.392/83/2009 al Tribunalului Satu Mare — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 7 decembrie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Dispozițiile de lege criticate au, în prezent, următorul cuprins:

„(1) Orice persoană care a suferit condamnări cu caracter politic în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989 sau care a făcut obiectul unor măsuri administrative cu caracter politic, precum și, după decesul acestei persoane, soțul sau descendenții acesteia până la gradul al II-lea inclusiv pot solicita instanței prevăzute la art. 4 alin. (4), în termen de 3 ani de la data intrării în vigoare a prezentei legi, obligarea statului la: [...]

b) acordarea de despăgubiri reprezentând echivalentul valorii bunurilor confiscate prin hotărâre de condamnare sau ca efect al măsurii administrative, dacă bunurile respective nu i-au fost restituite sau nu a obținut despăgubiri prin echivalent în condițiile Legii nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, republicată, cu modificările și completările ulterioare, sau ale Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente, cu modificările și completările ulterioare;”.

Autorul excepției susține că prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale ale art. 44 referitoare la dreptul de proprietate privată.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că autorul excepției de neconstituționalitate critică prevederile art. 5 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 221/2009 pentru faptul că acestea se referă doar la prejudiciul suferit constând în dauna efectivă, *damnum emergens*, fără a reglementa posibilitatea de a recupera acest prejudiciu și din perspectiva beneficiului nerealizat, *lucrum cessans*. Așadar, din motivarea excepției de neconstituționalitate, rezultă că autorul acesteia solicită Curții Constituționale completarea textului de lege criticat.

Având în vedere dispozițiile art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, Curtea constată că nu poate primi o atare susținere, deoarece modificarea și completarea textelor de lege intră în competența legiuitorului, iar nu a Curții Constituționale.

Prin urmare, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 5 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 221/2009, astfel cum a fost formulată, este inadmisibilă și urmează a fi respinsă ca atare.

Magistrat-asistent,
Ioana Marilena Chiorean

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.570

din 7 decembrie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 alin. (4) și art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Valentina Bărbățeanu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 alin. (4) și art. 11 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România, excepție ridicată de Liu Nengjuan în Dosarul nr. 8.136/2/2009 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal, care formează obiectul Dosarului nr. 1.319D/2010 al Curții Constituționale.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Președintele dispune a se face apelul și în Dosarul nr. 1.507D/2010, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a art. 4 alin. (4) și art. 11 alin. (2) din aceeași ordonanță de urgență, ridicată de Chen Xiping în Dosarul nr. 1.343/2/2010 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

În ambele dosare se prezintă domnul Ioan Budura, interpret autorizat de limba chineză.

Curtea, din oficiu, văzând identitatea parțială de obiect al cauzelor menționate, pune în discuție problema conexării lor.

Reprezentantul Ministerului Public este de acord cu propunerea de conexare a acestor cauze.

Curtea, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, dispune conexarea Dosarului nr. 1.507D/2010 la Dosarul nr. 1.319D/2010, care a fost primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției ca inadmisibilă, întrucât autorii acesteia sunt, în realitate, nemulțumiți de modalitatea de aplicare a legii, or, acest aspect nu poate fi verificat de instanța de contencios constituțional.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, reține următoarele:

Prin încheierile din 10 martie 2010 și 18 mai 2010, pronunțate în dosarele nr. 8.136/2/2009 și nr. 1.343/2/2010, **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor „art. 4 alin. (4) și art. 11” din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România și, respectiv, ale „art. 4 alin. (4) și art. 11 alin. (1)” din aceeași ordonanță de urgență**, excepție ridicată de Liu Nengjuan și Chen Xiping în cauze având ca obiect contestarea deciziilor de returnare a acestora de pe teritoriul României.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin că textele de lege criticate sunt lipsite de precizie și claritate, neîndeplinind criteriul de calitate prevăzut de Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale în înțelesul dat de practica jurisprudențială a Curții Europene a Drepturilor Omului. Aceasta deoarece textele de lege criticate nu prevăd cu privire la situații similare cu cele în care autorii excepției se află, astfel încât să poată avea o indicare precisă asupra normelor aplicabile în situația lor și nu protejează suficient străinii împotriva arbitrarului și abuzurilor Oficiului Român pentru Imigrări. Această lipsă de precizie și claritate „favorizează situația ca Oficiul Român pentru Imigrări, pe baza unor criterii aleatorii și arbitrare, să aibă posibilitatea emiterii, împotriva reclamantei, a unei dispoziții de returnare de pe teritoriul României, pentru motive aleatorii, aducând astfel prejudicii grave dreptului acesteia la un proces echitabil”.

Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, susținerile autorilor excepției, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Curtea Constituțională observă că, deși Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a reținut, în dispozitivul încheierilor de sesizare, ca obiect al excepției de neconstituționalitate prevederile „art. 4 alin. (4) și art. 11” din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România și, respectiv, cele ale „art. 4 alin. (4) și art. 11 alin. (1)” din aceeași ordonanță de urgență, din motivarea scrisă a excepției rezultă că autorii acesteia au criticat, în realitate, dispozițiile art. 4 alin. (4) și art. 11 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002, respectiv, cele ale art. 4 alin. (4) și art. 11 alin. (2) din aceeași ordonanță de urgență.

Prin urmare, Curtea apreciază că obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 4 alin. (4) și art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 421 din 5 iunie 2008, care au următorul conținut:

— Art. 4 alin. (4): „(4) Străinii aflați pe teritoriul României sunt obligați să respecte scopul pentru care li s-a acordat dreptul de a intra și, după caz, de a rămâne pe teritoriul României, să nu

rămână pe teritoriul României peste perioada pentru care li s-a aprobat șederea, precum și să depună toate diligențele necesare pentru a ieși din România până la expirarea acestei perioade.”;

— Art. 11: „(1) Străinii aflați temporar în mod legal în România pot rămâne pe teritoriul statului român numai până la data la care încetează dreptul de ședere stabilit prin viză sau, după caz, prin permisul de ședere.

(2) În cazul în care prin convențiile internaționale sau actele normative prin care se desființează unilateral regimul de vize nu este prevăzută perioada pentru care vizele sunt desființate, străinilor care nu au obligația obținerii vizei pentru a intra în România li se permite accesul pe teritoriul statului român și pot să rămână până la 90 de zile, în decurs de 6 luni, începând cu ziua primei intrări în țară.”

În opinia autorilor excepției de neconstituționalitate, textele de lege criticate contravin dispozițiilor art. 21 din Legea fundamentală și ale art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale care consacră dreptul la un proces echitabil.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că argumentele formulate de autorii acesteia în motivarea pretensei neconstituționalități reprezintă, în realitate,

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 alin. (4) și art. 11 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România, excepție ridicată de Liu Nengjuan în Dosarul nr. 8.136/2/2009 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal și a dispozițiilor art. 4 alin. (4) și art. 11 alin. (2) din aceeași ordonanță de urgență, ridicată de Chen Xiping în Dosarul nr. 1.343/2/2010 al aceleiași instanțe.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 7 decembrie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Valentina Bărbățeanu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.572

din 7 decembrie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 20 alin. (2), art. 22 alin. (2), art. 23 alin. (2) și art. 25 alin. (1), (2), (7) și (8) din Legea nr. 275/2006 privind executarea pedepselor și a măsurilor dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Oana Cristina Puică	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Marinela Mincă.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 22 alin. (2) și art. 23 alin. (2) din Legea nr. 275/2006 privind executarea pedepselor și a măsurilor dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal, excepție ridicată de Shyti Blenis în Dosarul nr. 36/302/2010, de Marian-Aurelian Ilie în Dosarul nr. 6.546/302/2010, de Tudor Nedelea în Dosarul nr. 6.532/302/2010, de Ion-Costel

Mușătescu în Dosarul nr. 6.533/302/2010, de Constantin-Răzvan Rupa în Dosarul nr. 6.527/302/2010, de Gheorghe Gruia în Dosarul nr. 6.544/302/2010 și de Vasile Balasz în Dosarul nr. 6.526/302/2010, toate dosare ale Judecătoriei Sectorului 5 București — Secția I penală.

La apelul nominal se prezintă personal autorii excepției Marian-Aurelian Ilie, Tudor Nedelea, Ion-Costel Mușătescu, Constantin-Răzvan Rupa și Gheorghe Gruia. Lipsesc autorii excepției Shyti Blenis și Vasile Balasz, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Curtea, având în vedere obiectul excepțiilor de neconstituționalitate ridicate în dosarele nr. 1.326D/2010, nr. 1.641D/2010, nr. 1.642D/2010, nr. 1.643D/2010, nr. 1.644D/2010, nr. 1.645D/2010 și nr. 1.646D/2010, pune în discuție, din oficiu, problema conexării cauzelor.

Autorii excepției de neconstituționalitate arată că sunt de acord în ceea ce privește conexarea cauzelor.

Reprezentantul Ministerului Public nu se opune conexării dosarelor.

Curtea, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, dispune conexarea dosarelor nr. 1.641D/2010, nr. 1.642D/2010, nr. 1.643D/2010, nr. 1.644D/2010, nr. 1.645D/2010 și nr. 1.646D/2010 la Dosarul nr. 1.326D/2010, care este primul înregistrat.

Cauza este în stare de judecată.

Autorii excepției solicită schimbarea regimului de executare a pedepsei închisorii din regim închis în regim semideschis.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate, invocând, în acest sens, jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, reține următoarele:

Prin încheierile din 10 mai 2010 și 15 iunie 2010, pronunțate în dosarele nr. 36/302/2010, nr. 6.546/302/2010, nr. 6.532/302/2010, nr. 6.533/302/2010, nr. 6.527/302/2010, nr. 6.544/302/2010 și nr. 6.526/302/2010, **Judecătoria Sectorului 5 București — Secția I penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 22 alin. (2) și art. 23 alin. (2) din Legea nr. 275/2006 privind executarea pedepselor și a măsurilor dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal.**

Excepția a fost ridicată de Shyti Blenis, Marian-Aurelian Ilie, Tudor Nedelea, Ion-Costel Mușătescu, Constantin-Răzvan Rupa, Gheorghe Gruia și Vasile Balasz cu ocazia soluționării contestațiilor împotriva unor încheieri ale judecătorului delegat cu executarea pedepselor privative de libertate, care vizează schimbarea regimului de executare a pedepsei închisorii sau detențiunii pe viață în regimul de executare imediat inferior ca grad de severitate.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin că dispozițiile de lege criticate încalcă principiul separației și echilibrului puterilor, egalitatea în drepturi și dreptul la integritate psihică, întrucât sintagma „*in mod excepțional*” dă naștere la arbitrar și conduce la o inegalitate a cetățenilor, prin aceea că lasă interpretarea legii la latitudinea comisiei de individualizare a regimului de executare a pedepselor privative de libertate din cadrul penitenciarului. Astfel, judecătorul delegat decide pe baza raportului comisiei, aceasta fiind cea care determină, fără stabilirea unor limite, regimul de detenție pe care urmează să îl suporte condamnatul. De asemenea, consideră că analiza respectivei comisii asupra naturii și modului de săvârșire a infracțiunii, fără a avea însă în vedere întreaga situație reținută de instanța de judecată la momentul pronunțării condamnării, reprezintă o ingerință în actul autorității judiciare,

care nu este permisă într-o ordine constituțională guvernată de principiul separației puterilor în stat. Totodată, autorul excepției Shyti Blenis afirmă că prevederile art. 25 alin. (1), (2), (7) și (8) din Legea nr. 275/2006 încalcă accesul liber la justiție, dreptul la un proces echitabil, dreptul la apărare, dreptul la un recurs efectiv și dreptul la două grade de jurisdicție în materie penală.

Judecătoria Sectorului 5 București — Secția I penală apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece dispozițiile de lege criticate nu aduc nicio atingere prevederilor din Constituție invocate de autorii excepției.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, susținerile autorilor excepției prezenți, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Potrivit Încheierii de sesizare din 10 mai 2010, pronunțată de Judecătoria Sectorului 5 București — Secția I penală în Dosarul nr. 36/302/2010, obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 22 alin. (2) din Legea nr. 275/2006. Însă din considerentele respectivei încheieri de sesizare, precum și din notele scrise ale autorului excepției Shyti Blenis reiese că acesta critică, în realitate, art. 20 alin. (2) și art. 25 alin. (1), (2), (7) și (8) din Legea nr. 275/2006 privind executarea pedepselor și a măsurilor dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 627 din 20 iulie 2006. Totodată, potrivit celorlalte încheieri de sesizare menționate anterior, fac obiectul excepției de neconstituționalitate și prevederile art. 22 alin. (2) și art. 23 alin. (2) din același act normativ. Prin urmare, Curtea se va pronunța asupra dispozițiilor art. 20 alin. (2), art. 22 alin. (2), art. 23 alin. (2) și art. 25 alin. (1), (2), (7) și (8) din Legea nr. 275/2006. Prevederile art. 25 alin. (1) au fost modificate, ulterior sesizării instanței de contencios constituțional, prin Legea nr. 83/2010 pentru modificarea și completarea Legii nr. 275/2006 privind executarea pedepselor și a măsurilor dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 329 din 19 mai 2010, cu menținerea, însă, a soluției legislative atacate. Textele de lege criticate au următorul cuprins:

— Art. 20 alin. (2), art. 22 alin. (2) și art. 23 alin. (2): „*În mod excepțional, natura și modul de săvârșire a infracțiunii, precum și persoana condamnatului pot determina includerea persoanei condamnate în regimul de executare imediat inferior ca grad de severitate.*”;

— Art. 25 alin. (1), (2), (7) și (8): „*(1) Regimul de executare a pedepsei privative de libertate se stabilește la primirea persoanei condamnate în primul penitenciar în care aceasta urmează să execute pedeapsa, de către comisia prevăzută la art. 14.*

(2) Împotriva modului de stabilire a regimului de executare persoana condamnată poate formula plângere la judecătorul delegat pentru executarea pedepselor privative de libertate, în

termen de 3 zile de la data când a luat cunoștință de regimul de executare a pedepsei stabilit.

[...] (7) *Contestația se judecă potrivit dispozițiilor art. 460 alin. 2—5 din Codul de procedură penală, care se aplică în mod corespunzător.*

(8) *Hotărârea judecătorească este definitivă.*"

În susținerea neconstituționalității acestor prevederi de lege, autorii excepției invocă încălcarea dispozițiilor constituționale ale art. 1 alin. (4) privind principiul separației și echilibrului puterilor, ale art. 16 alin. (1) referitoare la egalitatea în drepturi, ale art. 21 privind accesul liber la justiție și dreptul la un proces echitabil, ale art. 22 alin. (1) referitoare la dreptul la integritate psihică și ale art. 24 privind dreptul la apărare, precum și ale art. 20 referitoare la preeminența tratatelor internaționale privind drepturile omului asupra legilor interne, raportate la prevederile art. 13 referitoare la dreptul la un recurs efectiv din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și ale art. 2 referitoare la dreptul la două grade de jurisdicție în materie penală din Protocolul nr. 7 la Convenție.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile art. 22 alin. (2) din Legea nr. 275/2006 au mai fost supuse controlului instanței de contencios constituțional prin raportare la aceleași prevederi din Constituție, invocate și în prezenta cauză, și față de critici similare. Astfel, prin Decizia nr. 1.308 din 2 decembrie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 871 din 23 decembrie 2008, Curtea a respins ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 22 alin. (2) din Legea nr. 275/2006, pentru următoarele considerente:

Scopul Legii nr. 275/2006 constă tocmai în stabilirea unui sistem de reguli și criterii care stau la baza executării pedepselor privative de libertate. Potrivit prevederilor art. 18 alin. (2) din acest act normativ, *„Regimurile de executare a pedepselor privative de libertate sunt bazate pe sistemele progresiv și regresiv, persoanele condamnate trecând dintr-un regim în altul, în condițiile prevăzute de prezenta lege”.*

Dispozițiile de lege criticate, care reglementează posibilitatea persoanelor condamnate la pedeapsa închisorii mai mare de 5 ani, dar care nu depășește 15 ani, de a fi incluse, în mod excepțional, în anumite condiții, în regimul de executare a pedepsei imediat inferior ca grad de severitate regimului închis, constituie o aplicare a principiului mai sus menționat și nu aduc nicio atingere prevederilor constituționale invocate de autorii excepției.

Astfel, nu se poate reține încălcarea principiului separației puterilor în stat, deoarece activitatea Comisiei pentru individualizarea regimului de executare a pedepselor privative de libertate, constituită în penitenciar în temeiul art. 14 din Legea nr. 275/2006, nu reprezintă o imixtiune în activitatea instanțelor judecătorești sau o încălcare a competențelor constituționale ale acestora. În plus, potrivit art. 25 din Legea nr. 275/2006, împotriva modului de stabilire a regimului de executare de către Comisia pentru individualizarea regimului de executare a pedepselor privative de libertate persoana condamnată poate formula plângere la judecătorul delegat pentru executarea pedepselor privative de libertate. De asemenea, împotriva încheierii judecătorului delegat pentru executarea pedepselor privative de libertate persoana condamnată poate introduce contestație la judecătoria în a cărei circumscripție se află penitenciarul, astfel încât instanța de judecată decide asupra legalității măsurii contestate.

În legătură cu încălcarea dispozițiilor art. 16 din Constituție, se constată că individualizarea regimului de executare a pedepsei prin stabilirea unor criterii ce țin de natura și modul de săvârșire a infracțiunii, precum și de persoana condamnatului este justificată de situația diferită în care se află fiecare persoană condamnată în parte. Prin urmare, textul de lege criticat este în concordanță cu principiul constituțional al egalității în drepturi,

care, așa cum s-a statuat în mod constant în jurisprudența Curții Constituționale, nu presupune uniformitate, astfel că situații obiectiv diferite justifică instituirea unui tratament juridic diferit.

Nu poate fi reținută nici critica referitoare la lipsa de claritate a sintagmei *„în mod excepțional”*, cuprinsă în textul de lege ce face obiectul excepției. Interpretarea sistematică a textului de lege criticat în ansamblul actului normativ din care face parte, precum și interpretarea sa teleologică relevă cu claritate sensul acestei sintagme, fără a lăsa vreun dubiu cu privire la voința legiuitorului. Problema aplicării în concret a acestui text de lege, invocată de autorii excepției, care susțin că, în practică, individualizarea regimului de executare a pedepsei s-ar realiza discreționar, excedează competenței Curții Constituționale, care, potrivit art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, se pronunță numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată.

În același sens sunt și Decizia nr. 1.143 din 15 septembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 679 din 9 octombrie 2009, și Decizia nr. 1.291 din 14 octombrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 743 din 8 noiembrie 2010.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, soluția de respingere a excepției de neconstituționalitate pronunțată de Curte prin deciziile mai sus menționate, precum și considerentele care au fundamentat-o își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză, inclusiv în ceea ce privește dispozițiile identice ale art. 20 alin. (2) și art. 23 alin. (2) din Legea nr. 275/2006.

Referitor la art. 25 alin. (1), (2), (7) și (8) din Legea nr. 275/2006, și aceste prevederi de lege au mai fost supuse controlului instanței de contencios constituțional prin raportare la aceleași dispoziții din Constituție și din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, invocate și în prezenta cauză, și față de critici similare. Astfel, prin Decizia nr. 462 din 15 mai 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 384 din 7 iunie 2007, Curtea, respingând ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 25 din Legea nr. 275/2006, a reținut că persoana condamnată, în acord atât cu art. 21 din Constituție, cât și cu art. 6 și art. 13 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, are dreptul de a se adresa unei instanțe de judecată, după ce nemulțumirile acesteia au fost examinate de judecătorul delegat cu executarea pedepselor. În acest sens s-a pronunțat și Curtea Europeană a Drepturilor Omului prin Decizia *„Pilla contra Italie”* din 23 septembrie 2004, când a decis că art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale referitor la dreptul la un proces echitabil este inaplicabil unei proceduri ce privește executarea unei pedepse. În plus, niciuna dintre prevederile contestate de autor nu suprimă dreptul la apărare, în sensul consfințit de art. 24 din Legea fundamentală. Astfel, nimic nu îl oprește pe condamnat să își angajeze un avocat pe tot cursul procesului ce vizează aspecte referitoare la executarea pedepsei. Împrejurarea că acesta este privat de libertate, ca urmare a unei condamnări definitive, nu este de natură a atrage aplicabilitatea dispozițiilor legale referitoare la asistența juridică obligatorie.

Deoarece nu au apărut elemente noi, care să impună reconsiderarea jurisprudenței Curții, atât soluția, cât și considerentele deciziei menționate rămân valabile și în cauza de față.

În ceea ce privește încălcarea, prin dispozițiile art. 25 alin. (1), (2), (7) și (8) din Legea nr. 275/2006, a art. 2 din Protocolul nr. 7 la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, care consacră dreptul la două grade de jurisdicție în materie penală, prevederile invocate nu vizează faza de executare a procesului penal.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 20 alin. (2), art. 22 alin. (2), art. 23 alin. (2) și art. 25 alin. (1), (2), (7) și (8) din Legea nr. 275/2006 privind executarea pedepselor și a măsurilor dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal, excepție ridicată de Shyti Blenis în Dosarul nr. 36/302/2010, de Marian-Aurelian Ilie în Dosarul nr. 6.546/302/2010, de Tudor Nedelea în Dosarul nr. 6.532/302/2010, de Ion-Costel Mușătescu în Dosarul nr. 6.533/302/2010, de Constantin-Răzvan Rupa în Dosarul nr. 6.527/302/2010, de Gheorghe Gruia în Dosarul nr. 6.544/302/2010 și de Vasile Balasz în Dosarul nr. 6.526/302/2010, toate dosare ale Judecătoriai Sectorului 5 București — Secția I penală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 7 decembrie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREANMagistrat-asistent,
Oana Cristina Puică**ORDONANȚE ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI**

GUVERNUL ROMÂNIEI

ORDONANȚĂ**pentru modificarea și completarea Legii nr. 458/2002 privind calitatea apei potabile**

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, și al art. 1 pct. II.3 din Legea nr. 274/2010 privind abilitarea Guvernului de a emite ordonanțe,

Guvernul României adoptă prezenta ordonanță.

Articol unic. — Legea nr. 458/2002 privind calitatea apei potabile, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 552 din 29 iulie 2002, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și se completează după cum urmează:

1. **La anexa nr. 1 tabelul 2, nota 6) se modifică și va avea următorul cuprins:**

„6) Se vor respecta următoarele condiții:

$$a) \frac{[\text{nitrat}]}{50} + \frac{[\text{nitrit}]}{3} \leq 1,$$

formulă în care concentrațiile de nitrați și nitriți sunt exprimate în mg/l;

b) valoarea de 0,1 mg/l pentru nitriți la ieșirea apei din stația de tratare.”

2. **La anexa nr. 1 tabelul 2, parametrul „Fluor” se modifică și se înlocuiește cu parametrul „Fluoruri”.**

3. **La anexa nr. 1 tabelul 3, la parametrul „Clor rezidual liber”, după nota 12) se introduce o nouă notă, nota 13), cu următorul cuprins:**

„13) valoarea 0,5 mg/l se aplică la ieșirea apei din stația de tratare; la capăt de rețea valoarea minimă a clorului rezidual liber va fi 0,1 mg/l.”

4. **La anexa nr. 2 punctul 2, subpunctul 2.2 se modifică și va avea următorul cuprins:**

„2.2. Pentru monitorizarea de audit este obligatoriu să fie monitorizați toți parametrii prevăzuți la art. 5, cu excepția cazurilor în care autoritatea de sănătate publică județeană, respectiv a municipiului București au stabilit pe baze documentate că, pentru o perioadă determinată de către ele, un anumit parametru dintr-un anumit sistem de aprovizionare cu apă potabilă nu ar putea fi prezent în asemenea concentrații încât să conducă la modificarea valorii lui stabilite. Prezentul punct nu se aplică parametrilor de radioactivitate.”

5. **La anexa nr. 2 tabelul 1A nota 4), litera b) se modifică și va avea următorul cuprins:**

„b) nu există probabilitatea ca vreun factor să provoace deteriorarea calității apei.”

6. **La anexa nr. 3 punctul 2, subpunctul 2.1 se modifică și va avea următorul cuprins:**

„2.1. Metoda de analiză folosită în cazul următorilor parametri trebuie să fie capabilă să măsoare cel puțin o concentrație egală cu valoarea parametrului (CMA) cu exactitatea, precizia și limita de detecție specificate. Indiferent de sensibilitatea metodei de analiză utilizată, rezultatul trebuie exprimat folosind cel puțin același număr de zecimale ca și în cazul parametrului valoric prevăzut în tabelele 2 și 3 din anexa nr. 1.”

7. La anexa nr. 3 punctul 2 subpunctul 2.1, parametrii „Fluor” și „Tetracloretan” din tabel se modifică și se înlocuiesc cu parametrii „Fluoruri” și „Tetracloretană”, iar nota 4) se mută de la parametrul „Cupru” la parametrul „Cianuri totale”.

8. La anexa nr. 3 punctul 2 subpunctul 2.1, după parametrul „Fluoruri” se introduce un nou parametru,

parametrul „Fier”, cu următoarele procente ale caracteristicilor de performanță specificate:

„Fier 10 10 10”.

9. La anexa nr. 3 punctul 3, partea introductivă și nota se modifică și vor avea următorul cuprins:

„3. Parametrii pentru care nu se specifică nicio metodă de analiză:

.....
*) Pentru monitorizarea turbidității în apa de suprafață tratată, metoda de analiză trebuie să măsoare cel puțin concentrații egale cu valoarea parametrilor (CMA), cu o acuratețe, o precizie și o limită de detecție de 25%.”

PRIM-MINISTRU
EMIL BOC

Contrasemnează:
Ministrul sănătății,
Cseke Attila

Ministrul mediului și pădurilor,
László Borbély
Ministrul agriculturii și dezvoltării rurale,
Valeriu Tabără

București, 19 ianuarie 2011.
Nr. 1.

★

RECTIFICĂRI

La Ordinul ministrului muncii, familiei și protecției sociale nr. 1.751/2010 privind aprobarea Ghidului solicitantului — Condiții specifice pentru cererile de propuneri de proiecte de tip grant nr. 113 „Profesioniști în piața muncii” pentru implementarea Programului operațional sectorial „Dezvoltarea resurselor umane 2007—2013”, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 870 din 27 decembrie 2010, se face următoarea rectificare (care nu aparține Redacției „Monitorul Oficial, Partea I”):

— în titlu și în cuprinsul articolului 1, în loc de: „... proiecte de tip grant nr. 113 ...” se va citi: „... proiecte de tip strategic nr. 113 ...”.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72
Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

